

REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

42

**HARTA
GEOLOGICĂ
1:200.000**

SLATINA

COMITETUL DE STAT AL GEOLOGIEI
INSTITUTUL GEOLOGIC

INSTITUTUL POLIENEI
BIBLIOTECA
Nr. cărții B 14354
Nr de inventar 240859
Clasif. zecimală

1984

153

B-1438

BIBLIOTECA
POLIENEI
ARAPOV

HARTA GEOLOGICĂ
A
REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA
1:200.000

REPUBLICA SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

REDACTIA HĂRȚII SLATINA

Redactori coordonatori :

G. Murgeanu
E. Liteanu

Redactori :

N. Mihăilă
P. Giurgea

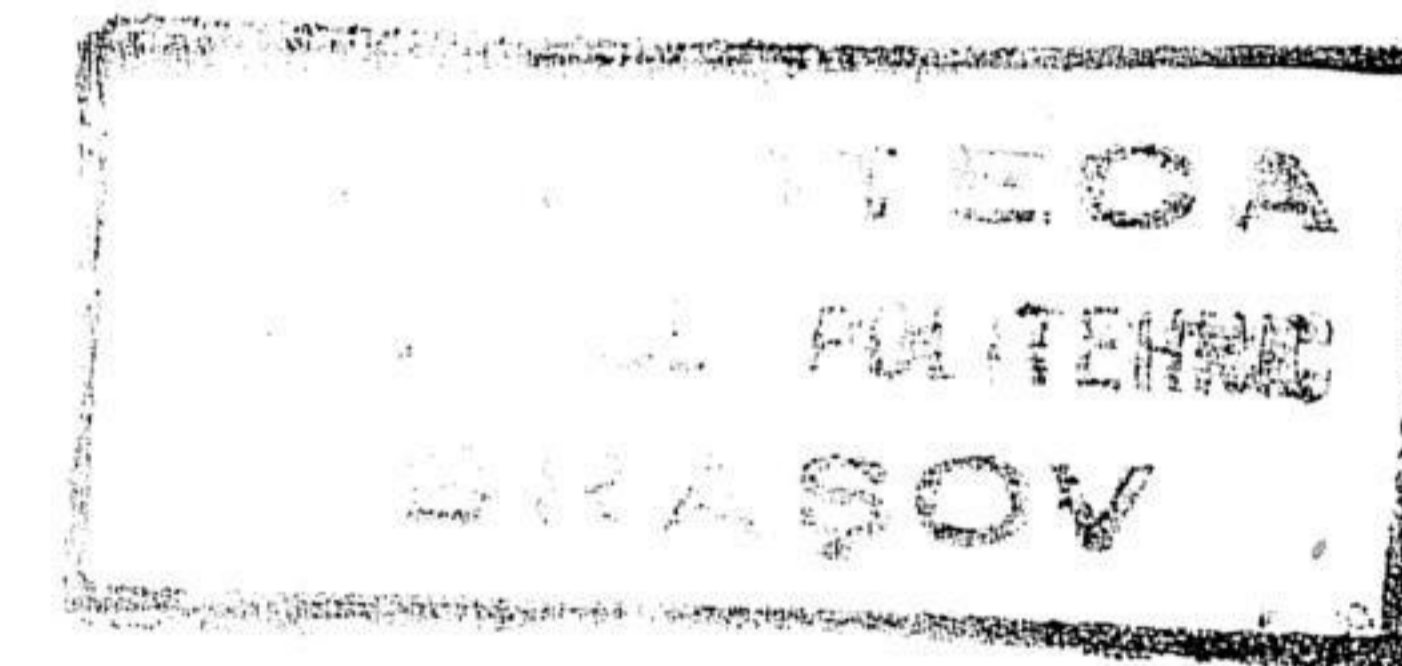
HARTA GEOLOGICĂ

Scara 1:200.000

L — 35 — XXXI

42. SLATINA

Notă explicativă
de : *N. Mihăilă*
D. Patrulius
P. Giurgea

CUPRINSUL

	Pag.
Introducere	7
Istoricul cercetărilor	7
Caracterizare morfologică	7
Caracterizare geologică	10
Stratigrafie	11
Proterozoic superior (Pts)	11
Paleozoic	11
Ordovician (O)	11
Silurian (S)	11
Carbonifer inferior (C ₁)	12
Carbonifer mediu (C ₂)	12
Permian și Mezozoic	12
Permian — Triasic inferior (P-T ₁)	12
Triasic mediu (T ₂)	13
Triasic superior (T ₃)	13
Jurasic mediu (J ₂)	13
Jurasic superior (J ₃)	14
Neocomian (ne)	14
Barremian (ba)	15
Albian — Turonian (al-tu)	15
Senonian (sn)	16
Neozoic	16
Eocen (eo)	16
Tortonian (to)	16
Sarmațian (sm)	16
Meoțian (m)	17
Pontian (p)	17
Dacian (dc)	17
Levantin (lv)	17
Pleistocen inferior (qp ₁)	18
Pleistocen mediu (qp ₂)	19
Pleistocen superior (qp ₃)	20
Holocen inferior (qh ₁)	21
Holocen superior (qh ₂)	22
Elemente structurale	22
Indicații bibliografice	24

Redactor : MIRCEA PAUCA
 Tehnoredactor și corector : G. CAZABAN
 Traducător : M. SAULEA

*Dat la cules : dec. 1967. Bun de tipar : mart. 1968. Tiraj 2000 ex.
 Hîrtie cartografică tip III 50 g/m². Format 70×100. Coli tipar :
 3¼ Com. 588. Pentru biblioteci indicele de clasificare: 55(058).*

INTRODUCERE

Teritoriul cuprins de foaia Slatina este delimitat la nord de paralela localităților Drăgășani — Poboru — Costești, la est de meridianul Ungheni — Zîmbreasca — Roșiori de Vede, la sud de paralela Balta Sărată — Vlădița — Mirșani, iar la vest de meridianul Leu — Iancu Jianu — Valea Mare.

Istoricul cercetărilor

Primele referiri geologice asupra teritoriului reprezentat pe foaia Slatina le datorăm lui Gh. Murgoci (1907), Ionescu-Argetoiaia (1918), Dumitrescu Aldem (1923).

Din seria cercetărilor mai recente, sînt de remarcate cele ale lui N. Oncescu et al. (1948), P. Coteț (1957), E. Liteanu și T. Bandrabur (1957), E. Liteanu et al. (1965), referitoare la formațiunile pliocene și cuaternare și la caracterele geomorfologice ale regiunii.

Pentru interpretarea structurii fundamentului preterțiar, au fost utilizate date din lucrările lui Gh. Murgeanu și D. Patrulius (1960), D. Patrulius (1960), N. Grigoraș (1961), I. Pătruț et al. (1961), Gr. Răileanu et al. (1964), precum și rezultatele inedite ale unor foraje adînci.

Caracterizare morfologică

În cadrul teritoriului reprezentat pe foaia Slatina se disting ca unități morfologice majore platforma Cotmeana la N și cîmpia înaltă la S ocupînd interfluviile Jiu — Olt, Olt — Vedea și Vedea — Teleorman.

O notă caracteristică a acestui teritoriu o oferă morfologia creată de principalele râuri ca : Olt, Oltet, Vedea, Vedeța, Cotmeana.

Din platforma Cotmeana este reprezentat numai sectorul meridional. Altitudinile lui cele mai ridicate se situează în partea de nord a teritoriului unde se întâlnesc cote de ± 300 m, în timp ce altitudinile cele mai joase, în jurul cotei de 170 m se află la S de calea ferată Slatina — Pitești. Panta morfologică a terenului aparținând platformei Cotmeana are direcția NNW — SSE.

Cîmpul delimitat de luncile râurilor Jiu și Olt prezintă un relief aproape tabular, cu o ușoară înclinare a pantei de la N la S.

Cîmpul cuprins între lunca râului Olt la W și lunca râului Vedea la E are panta morfologică dirijată NW — SE, sens în care cotele descresc de la 170 m (Schitu) la 100 m (Balta Sărată). La E cîmpul este delimitat de un versant abrupt, taluzat, creat de eroziunea laterală a râului Vedea, iar la W este mărginit de terasele Oltului.

Cîmpul situat între râul Vedea la W și râul Teleorman la E, prezintă cote ce descresc în direcție spre S de la 220 m la 150 m. În general această unitate are un aspect tabular, deranjat doar de văile secundare care o brăzdează.

Terasele ocupă aproximativ 1/5 din teritoriul reprezentat pe foaia Slatina. Este vorba anume de terasele Oltului, Oltețului, Cotmeanei, Vedei, Vedeiței.

Oltul prezintă 5 nivele de terasă: veche, înaltă, superioară, inferioară și joasă. Terasele superioare (veche, înaltă, superioară) acoperă suprafețe întinse, fragmentate de văile râurilor afluențe, în timp ce terasele inferioare (inferioară și joasă) sînt mai puțin fragmentate și ocupă fișii înguste ce mărginesc lunca Oltului.

Terasa veche, denumită Coteana de P. Coteț (1957), cu altitudinea relativă de 70—80 m, se dezvoltă numai pe malul stîng, între Verguleasa (2 a) la N și Drăgănești Olt (3 c) la S.

Terasa înaltă, denumită Slatina de P. Coteț (1957), mărginește lunca Oltului pe partea stîngă, de la nord de Verguleasa și pînă în apropiere de Ulmi (2 b). Altitudinea ei relativă este cuprinsă între 50 și 60 m.

Terasa superioară, cu o altitudine relativă de 25—30 m, se dezvoltă mai ales pe malul drept al Oltului, între Ștefănești (1 a) și Vlădița (2 d). Pe malul stîng are o dezvoltare restrînsă, între Pogoru (2 a) și Schitu Deleni (2 a).

Terasa inferioară, cu altitudine relativă de 10 — 15 m, se urmărește pe o porțiune puțin întinsă din malul stîng, între Ulmi și Malul Roșu (2 c), dar aproape pe toată lungimea malului drept, între Drăgășani (2 a) și Traian (2 d).

Terasa joasă, situată la 5 — 8 m deasupra luncii, se poate delimita pe malul drept începînd de la nord de Stoenesti (2—3 d) și pînă la sud de Babiciu Episcopiei (3 d), iar pe malul stîng de la Ipotești (2 c) și pînă la Dăneasa (3 d).

Valea Cotmeana prezintă pe partea stîngă două nivele de terasă (superioară și inferioară).

Terasa superioară, cu altitudine relativă de 25—30 m, este bine dezvoltată, sub forma unei fișii continue începînd de la limita nordică a foii (localitatea Pădureți) și pînă la sud de Tufenii din Deal (4 b).

Terasa inferioară are o altitudine relativă de 15 — 20 m și o extindere mică între comunele Pădureți și Ciocști (4 b).

Rîul Vedeița a săpat și el 2 nivele de terasă, cantonate pe partea stîngă a văii.

Terasa superioară, cu altitudine relativă de 25 — 30 m, se dezvoltă din dreptul localității Colonești (3 a) și pînă la confluența râului Vedea cu Cotmeana (comuna Bădești).

Terasa inferioară, cu altitudine relativă de 15 — 20 m, are o extindere mică între Guești — Sîrbii Măgura și Buzești.

Valea Vedii prezintă pe partea stîngă, începînd de la nord de Tătulești și pînă în dreptul comunei Optași (3 a), un nivel de terasă superioară cu o altitudine relativă de 25 — 30 m. La confluența cu pîrîul Vedeița apare și un petec de terasă joasă, cu altitudine relativă de 5 — 7 m.

Valea Plapcei. În dreptul localităților Potcoava și Ciurești (3 b) sînt conservate două petece de terasă joasă, cu altitudine relativă de 5 — 7 m.

Valea Dîrjovului. Între Valea Mare Nouă și Sălătănești (2 b) se dezvoltă un nivel de terasă joasă, cu altitudine relativă de 5 — 7 m.

Valea Oltețului. Pe malul drept între Iancu Jianu și Oboga de Jos (1 b) și pe malul stîng între localitățile Leoțești (1 b) și Bîrza (1 c), apare delimitat un nivel de terasă inferioară, cu o altitudine relativă de 15 — 20 m.

Teritoriul din partea de sud — vest este acoperit de nisipur dunelor.

Dunele consolidate din acest sector, apar de obicei sub forma unor ondulații largi, cu pante simetrice. Pe alocuri se întâlnesc și dune mobile.

Caracterizare geologică

Teritoriul reprezentat pe foaia Slatina se situează în partea de vest a unității de vorland denumită platforma moesică. Marginea lui de nord corespunde aproximativ cu linia de demarcație între flancul intern, cutat, al avanfosei carpatice și flancul extern epiplatformic al aceleiași unități. În profunzime, acestei linii îi corespunde un important accident tectonic, interceptat la Spineni și în lungul căruia formațiunile miocene mai vechi ale depresiunii încalcă Sarmațianul din cuvertura platformei.

În ce privește structura profundă, pe teritoriul menționat se disting 2 elemente majore: (1) ridicarea Balș — Optași în N cu alcătuire complexă; (2) depresiunea Roșiori în S, cu depozite cretacee deosebit de groase. În sectorul ridicării Balș — Optași fundamentul cristalin al platformei ocupă o poziție relativ înaltă sub o cuvertură paleozoică de grosime redusă. Această cuvertură care se îngroașă rapid spre sud comportă, ca formațiune particulară, o masă importantă de porfire, în parte cuarțifere (riolite), local cu intercalații de roci bazice și depășind 1000 m grosime. Printre caracterele particulare ale cuverturii mezozoice sînt de remarcate: (1) marea dezvoltare a depozitelor Jurasicului mediu; (2) grosimea comparativ redusă a Jurasicului superior care este caracterizat prin faciesuri alpine eupelagice; (3) faciesul eupelagic al Neocomianului; (4) dezvoltarea considerabilă a depozitelor Albian — Senonianului în depresiunea Roșiori.

În ce privește cuvertura terțiară sînt de remarcate: (1) dezvoltarea sporadică și cu grosime redusă a Tortonianului superior (sectorul Radomiru — Drăghiceni) care este de facies marnos; (2) prezența Eocenului superior de facies marnos și calcaros (sectorul Balș); (3) poziția general transgresivă a Sarmațianului care împreună cu Pliocenul și Pleistocenul inferior

constituie o succesiune neîntreruptă deosebit de groasă, în sectorul de afundare a platformei sub avanfosa Carpaților.

STRATIGRAFIE

În teritoriul reprezentat pe foaia Slatina formațiunile identificate prin foraje aparțin Precambrianului (fundamentul cristalin al platformei); Paleozoicului (Ordovician-Permian); Mezozoicului cu trei cicluri de sedimentare: (1) Triasic (+ Permian), (2) Aalenian (poate și Toarcian) — Barremian (Bedoulian), (3) Albian-Senonian; Neozoicului respectiv: Eocenului, Tortonianului, Sarmațianului, Pliocenului și Cuaternarului.

Proterozoic superior (Pts)

Fundamentul cristalofilian al platformei moesice a fost atins prin foraj într-un singur loc, și anume la Optași unde cuprinde șisturi epimetamorfice cloritoase.

Paleozoic

În aria de ridicare Balș — Optași, formațiunile paleozoice au fost interceptate de numeroase foraje, anume la Optași, Ciurești (3 b), Iancu Jianu (1 a), Slatina (2 b), Balș (1 b). Aceste formațiuni aparțin Ordovicianului, Silurianului, Carboniferului inferior și mediu, Permianului.

Ordovician (O)

Prezența unor depozite raportabile la Ordovician a fost pusă în evidență de forajele executate pe structura Iancu Jianu unde culcușul șisturilor argiloase și argilitelor siluriene este constituit din gresii silicioase, foarte dure, de culoare alb-gălbui cu benzi cărămizii.

Silurian (S)

Depozite atribuite Silurianului au fost travensate de forajele de la Iancu Jianu, Balș și Optași. Este vorba de șisturi argiloase tari și argilite cenușii sau cenușii — verzui cu tenta culiți. Aceste roci au 400 m grosime la Optași unde suportă direct calcarea ale Jurasicului superior, 360 m la Iancu Jianu

unde acoperișul lor este constituit din depozitele detritice roșii ale Triasicului, și cel puțin 200 m la Balș unde sînt acoperite de depozitele Carboniferului inferior.

Carbonifer inferior (C₁)

Carboniferul inferior, interceptat de forajele de la Ciurești și Balș, este reprezentat de calcare negre și dolomite avînd cel puțin 250 m grosime. La Balș Carboniferul inferior cuprinde în bază, sub calcarele negre, un orizont de conglomerate cuarțitice. La Ciurești, pantea terminală a succesiunii cuprinde dolomite cu fragmente de calcare negre conținînd specii de *Endothyra* și *Planoarchaediscus*.

Carbonifer mediu (C₂)

Carboniferului mediu îi revin argile cenușii închise și ciocolatii cu intercalații de gresii friabile. Aceste depozite, interceptate în sectorul Ciurești, au cel puțin 100 m grosime. Ele sînt corelabile cu depozitele Namurianului identificate în sectorul Călărași (la E de București).

Permian și Mezozoic

Permian — Triasic inferior (P-T₁)

Acest interval care depășește 1000 m grosime, cuprinde pe lîngă depozite sedimentare, o masă puternică de roci eruptive care a fost interceptată de foraje pe flancul sudic al ridicării Balș — Optași, începînd de la Strîmbu, la E și pînă la Slatina în W. Rocile sedimentare dezvoltate mai ales în intervalul Triasicului inferior („seria roșie inferioară”) sînt reprezentate prin argile și marne roșii, gresii silicioase și nisipuri gălbui sau roșcate, gresii și conglomerate mărunte feldspatice, roșu închis (Balș).

Sub masa rocilor eruptive, deci în intervalul Permianului, baza acestei formațiuni detritice roșii cu vulcanite intercalate, este constituită din gresii cuarțitice alburii și violacee (Ciurești). Masa vulcanitelor formată din riolite (porfire roșii) și în mai mică măsură din roci bazice, atinge 600 m grosime la Ciurești și depășește 1000 m grosime la Strîmbeni. Acolo unde rocile eruptive au o dezvoltare mai importantă, acoperișul lor direct

este constituit din dolomitele Triasicului mediu. La Ciurești sînt semnalate „intercalații” de roci eruptive în însăși dolomitele mediotriasice, dar întrucît mai la W în sectorul Craiova există roci eruptive în Triasicul superior, se pune chestiunea dacă este efectiv vorba de intercalații deci de vulcanite mediotriasice, sau de filoane discordante în legătură cu o fază de vulcanism neotriasică.

Triasic mediu (T₂)

„Seria carbonatată” a Triasicului mediu, groasă de 200 — 800 m, este constituită în principal din dolomite masive și calcare dolomitice de culoare închisă și în mai mică măsură din calcare.

Triasic superior (T₃)

„Seria roșie superioară”, atribuită Triasicului superior, urmează în continuitate de sedimentare peste „seria carbonatată”. Grosimea ei este foarte variabilă, de la 600 m la cîțiva metri, pe alocuri chiar nulă (Optași). Această serie este constituită din argile, argilite și marne roșii sau vîrgate, cenușiu — verzui și violacee, și din gresii, în majoritate puțin consistente, roșii, roșcate, cenușiu — gălbui sau alburii. Baza „seriei roșii superioare” comportă local șisturi argiloase cenușii — negricioase și verzui cu intercalații subțiri de dolomite. La W de teritoriul reprezentat de pe foaia Slatina, în împrejurimile Craiovei, aceeași serie cuprinde intercalații de roci bazice, iar argilele roșii din partea ei inferioară prezintă diaclaze umplute cu gips.

Jurasic mediu (J₂)

Depozitele Jurasicului mediu cu grosime variind între 180 și 500 m sînt în special bine dezvoltate în partea de NW a teritoriului. În succesiunea acestor depozite se disting două orizonturi. Orizontul inferior este constituit din gresii silicioase și nisipuri cenușii, cu intercalații de argile nisipoase și micacee negre, local și cu intercalații sporadice de calcare feruginoase. Acest orizont care are aproximativ 100 m grosime la Balș și 40 m grosime la Ciurești, conține la Balș speciile *Variamussium pumilum* (L k.) și *Meleangrinella echinata* (J. S o w.) cunos-

cute din intervalul Aalenian — Bajocian. Prezența părții terminale a Jurasicului inferior este indicată de unele exemplare fragmentare de belemniti, găsite la Balș și care aparțin la familia Polyteuthidae (cu 3 șanțuri apicale). Orizontul superior gros de 200 — 230 m la Iancu Jianu și de 10 — 20 m la Ciurești, este constituit din marne și argile marnoase negricioase și din calcare marnoase brune dezvoltate local la partea terminală.

Fauna acestui orizont cuprinde la Balș mici lamelibranchiate printre care *Bositra buchi* (Roemer), specii de *Nucula*, *Nuculana* și *Astarte*, precum și amoniți pitici, deseori piritizați, anume: *Phylloceras* sp. aff., *P. heterophylloides* (Oppel), *Nannolytoceras* sp., *Teloceras* sp., *Parkinsonia* (?) sp. Această asociație indică prezența Bajocianului superior. Calcarele brune din partea terminală, cu specii de *Grossouvria*, aparțin Callovianului inferior.

Jurassic superior (J₃)

În tot teritoriul reprezentat pe foaia Slatina, Jurasicul superior, relativ condensat, îmbracă faciesul geosinclinal caracteristic pentru sectorul ridicării Balș — Optași, dar care în partea centrală a Câmpiei române se extinde departe spre S (Salcia). Grosimea calcarelor neojurasice variază între 40 și 120 m. Partea inferioară a succesiunii cu calcare roșii, roșcate sau cenușii, în parte subnoduloase, cu amoniți (inclusiv aptychi) și resturi de *Saccocoma* (Ciurești, Optași), reprezintă sigur Kimmeridgianul și Tithonicul inferior. Baza lor ar putea eventual să cuprindă și Oxfordianul foarte condensat. Partea superioară a succesiunii constituită din calcare cenușiu deschis, submarnoase, cu *Calpionella alpina* Lorenz, aparține Tithonicului superior.

Neocomian (ne)

Calcarele Tithonicului superior trec insensibil în sus la roci de același aspect anume, calcare pelitomorfe marnoase și marnocalcare alburii sau cenușiu deschis — crem. Local la partea inferioară se întâlnesc și calcare dolomitice constituite dintr-o masă fundamentală criptocristalină cu romboedri diseminați de

dolomit. Grosimea calcarelor și marnocalcarelor neocomiene variază de la 70 la 250 m grosime. Judecând după inventarul paleontologic făcut de R. Mușiu (1966), succesiunea depozitelor neocomiene reprezintă Berriasianul, Valanginianul și Hauterivianul, ultimul etaj ocupând cea mai mare parte a intervalului. Fauna depozitelor neocomiene cuprinde cefalopode printre care: *Duvalia* sp. aff. *D. sakalava* Bessairie (la Balș), *Ptychophylloceras ptychoicum* (Quenst.), *Bochianites neocomiensis* (Orb.), *Olcostephanus astierianus* (Orb.), *Neocomites* sp. (grupul *N. beneckeii* Jacob — *N. retowskii* Sar. et Schoem. d.), *Crioceratites nolani* (Kil.), *Lyticoceras amblygonius* Neum. et Uhl., *Neolissoceras grasianum* (Orb.) (la Ciurești), *Lamellaptychus angulocostatus* Peters f. *fractocosta* Trauth. (la Balș). Microfauna constituită aproape exclusiv din Calpionellidae și radiolari scoate în evidență caracterul eupelagic al depozitelor. Printre Calpionellidae sînt mai frecvente speciile *Calpionella elliptica* Cadisch, *Tintinopsella carpatica* (Murg. et Fil.), *Calpionellopsis oblonga* (Cadisch) a căror asociație este reprezentativă pentru Berriasian.

Barremian (ba)

Acestui etaj îi revin marne și marnocalcare cenușii, cu grosime de 80 — 200 m la S de ridicarea Balș — Optași și mai redusă în sectorul Ciurești (50 m). Aceste roci conțin cefalopode printre care: *Barremites difficilis* (Orb.) (la Ciurești).

Albian — Turonian (al-tu)

Intervalul Albian — Turonianului, gros de 200 — 600 m, cuprinde marnocalcare și marne, local calcare marnoase masive. În general aceste roci sînt de culoare cenușiu închis la partea inferioară a succesiunii, cenușiu deschis și verzui la partea ei superioară. Marnele cenușiu închis conțin specia *Aucellina grypheoides* (J. Sow.) (la Balș), inocerami și exemplare de *Neohibolites*. La nivelul la care succesiunea capătă o tentă mai deschisă (Vraconian sau Cenomanian) apare specia *Rotalipora appenninica* (Renz).

Senonian (sn)

Gros de 100 — 600 m, acest etaj este constituit din calcare marnoase, mamocalcare și marne albicioase (cretoase), roz și roșcate, bogate în specii de *Globotruncana*.

În general grosimea depozitelor cretacee, mai redusă în sectorul ridicării Balș — Optași, crește considerabil spre S, spre axul depresiunii Corabia — Roșiori, unde atinge 1500 m (grosime cumulată).

NEOZOIC

Eocen (eo)

Acest etaj, reprezentat numai în partea de SW a teritoriului, cuprinde calcare marnoase și marne cenușii — verzui, bogate în foraminifere. Grosimea depozitelor eocene este de 100 — 200 m.

Tortonian (to)

Cantonate în vecinătatea marginii de nord a teritoriului, depozitele tortoniene, groase de 5 — 50 m, sînt constituite din marne cenușii cu foraminifere.

Sarmațian (sm)

Depozitele larg răspîndite ale Sarmațianului au fost interceptate de numeroase foraje (Celaru, Balș, Barza, Caracal, Slatina, Perieți, Optași, Corbu, Ciurești, Tufeni etc.).

Sarmațianul cuprinde o alternanță de gresii calcaroase, de culoare cenușie, nisipuri fine și de granulație mijlocie, argile nisipoase, marne și argile compacte. În partea terminală se dezvoltă calcare organogene, gălbui deschis.

Fauna acestor depozite cuprinde speciile: *Ervilia trigonula* Sokolov, *Ervilia podolica* Eichw., *Cryptomactra pesan-seris* Andr., *Modiolus sarmaticus* Gat., *Mactra* cf. *naviculata* Bailly, *Mactra articulata* Macarovic, *Mactra caspia* Eichw., *Mactra bulgarica* Toulou.

Grosimea depozitelor sarmațiene variază în limite foarte largi, de la 30 m în S (Caracal) la 1000 m în N (Optași).

B. 14 364
240859
Meoțian (m)

Pliocenul din acest teritoriu este reprezentat printr-o succesiune completă.

Meoțianul, interceptat de forajele de la Celaru, Balș, Slatina, Optași, Corbu, Ciurești, Tufeni, Stejarul (Bălțați) are o grosime ce variază de la 20 m în S la 200 m în N, și este reprezentat prin marne cenușii cu intercalații de gresii calcaroase, grosiere. Gresiiile conțin formele: *Modiolus incrassatus minor* Andr., *Ervilia* cf. *minuta* Sinz., *Congeria* sp., *Dosinia* sp., *Hydrobia* sp.

Ponțian (p)

Ponțianul cu grosimi ce variază de la 25 m la Perieți la 126 m la Stejarul (Bălțați) (4 c), cuprinde un orizont inferior de marne cenușii — verzui, compacte și un orizont superior constituit din nisipuri în care sînt intercalate marne nisipoase și gresii.

Din orizontul inferior sînt citate formele: *Paradacna abichi* R. Höern. și *Congeria* sp. iar din orizontul superior speciile: *Didacna subcarinata subcarinata* Desh., *Viviparus achatinoides* Desh., *Phyllocardium planum planum* Desh.

Dacian (dc)

Depozitele daciene, cu grosimi cuprinse între 40 m și 180 m, sînt reprezentate de nisipuri fine, cenușiu — albicioase, necoezive, cu intercalații de argile.

Fauna acestor depozite cuprinde speciile: *Prosodacna haueri haueri* Cob., *Pr. munieri* Sabba, *Pr. orientalis* Sabba, *Pr. rumana* Font., *Unio rumanus* Tour., *Valvata piscinalis* Müller, *Lithoglyphus amplus* Brusina.

Levantin (lv)

Depozite aparținînd Levantinului afloră în malul stîng al pîrîului Cerna și pe ambele maluri ale pîrîului Peșteana, pe marginea de nord a teritoriului reprezentat pe foaia Slatina, unde eroziunea a deschis diferite nivele ale acestui etaj. Depozite levantine au fost de asemenea interceptate prin forajele

de la Celaru, Caracal, Tufeni, Stejarul (Bălțați) etc. Grosimea lor variază între 100 și 150 m. La alcătuirea litologică a Levantinului iau parte marne cenușii închise și argile cenușii, cu intercalații subțiri de nisipuri în care se recunosc resturi de unionide.

Pleistocen inferior (qp₁)

Depozitele pleistocen-inferioare alcătuiesc două orizonturi. Orizontul inferior psamo-pelitic este constituit din argile în alternanță cu pachete groase de nisipuri ce conțin și lentile de pietrișuri mărunte. Orizontul superior, psamo-psefitic, cuprinde exclusiv nisipuri grosiere, pietrișuri și bolovănișuri. Aceste două orizonturi constituie „Stratele de Cîndești” și sînt atribuite termenului bazal al Pleistocenului inferior anume Villafranchianului (qp₁).

Limita dintre Villafranchian și Levantin a fost fixată la baza primului strat de nisip cu lentile de pietrișuri, ce apare în succesiune, sau la baza primului pachet gros de argile. Depozitele villafranchiene apar la zi de sub depozitele loessoide și de terasă în partea de nord — vest a teritoriului.

Sucesiunile cele mai instructive și complete se întîlnesc pe valea Oltului, începînd de la N de Slatina spre aval, în dreptul localităților: Curtișoara (2 b), Slatina, Milcovul din Deal (2 b), Ulmi, Stejaru, Ipotești (2 c), Malul Roșu, Viișoara (2 c) etc.

Villafranchianul mai apare la zi pe valea Oltețului la Făurești, Iancu Jianu și la sud de Balș, la vest de Drăgășani pe văile care străbat interfluviul Olt — Olteț și pe văile Vedea, Vedeța, Plapcea, Cungra Mică, Teslu, Dîjov etc., văi care străbat platforma Cotmeana.

Prezența orizontului inferior al Villafranchianului a fost pusă în evidență pe valea Oltului, unde de sub acumulările aluvionare de terasă apar marne, argile și nisipuri, bogat fosilifere, din care se citează următoarele forme: *Bulimus (Bulimus) vukotinovici* Brusina, *Melanopsis (Melanopsis) esperioides* Sabba, *Melanopsis (Melanopsis) bergeroni* Sabba, *Uviviparus mammatus* Sabba, *Ualvata piscinalis* Müller, *Ualvata sullekiana* Brusina, *Emmericia candida* Neum., *Pisidium amnicum* Müller, *Unio strossmayerianus* Brusina, *Unio herjei* Porumb., *Unio gigidei* Brusina, *Planorbis planorbis*

Linné, *Theodoxus capillanus* Brusina, *Psilunio porumbarii* Tourn., *Psilunio berbestiensis* Font.

Orizontul superior al Villafranchianului constituit din sedimente psefite bine rulate, aflorează în general în partea de nord și nord-vest a teritoriului ocupat de foaia Slatina.

E. Liteanu (1965) și-a exprimat părerea că aceste formațiuni ar reprezenta acumulările unor paleotorenți, a căror obîrșie era în Carpații meridionali.

Depozitele villafranchiene, interceptate de foraje, au grosimi ce variază între 20 și 100 m și sînt reprezentate prin nisipuri fine, cenușii-albicioase, micafero, necoezive, pietrișuri, marne și argile.

Fauna de mamifere cu: *Archidiskodon meridionalis* Nesti, *Dicerorhinus etruscus* Falc., *Hippotigris stenonis* Cochi, *Anancus arvernensis* Croiz. et Job. etc., conținută în aceste depozite, a constituit argumentul principal pentru atribuirea lor la Villafranchian.

Pleistocen mediu (qp₂)

Depozitele loessoide de pe platforma Cotmeana (qp₂¹). Depozitele siltice-argiloase, gălbui-roșcate, de tip loessoid, formînd partea superioară a succesiunii din partea meridională a platformei Cotmeana au fost atribuite bazei Pleistocenului mediu.

Din punct de vedere genetic aceste depozite sînt considerate ca fiind de origină deluvial — proluvială. Grosimea sedimentelor loessoide variază între 5 și 20 m.

Depozitele terasei vechi a Oltului (qp₂²). Aceste depozite sînt constituite din pietrișuri și nisipuri bine deschise de văile: Cungra Mică, Dîjov și Milcoveanu.

La compoziția petrografică a pietrișurilor participă cuarțite, gnaise, micașisturi, roci eruptive, gresii și calcare.

Grosimea lor variază între 3 și 6 m.

Depozitele terasei vechi a Oltului au fost considerate ca aparținînd părții superioare a Pleistocenului mediu, prin corelare cu cele ale terasei vechi a Dunării, în care s-au găsit resturi de *Dicerorhinus merki* Jag.

Depozitele loessoide de pe câmpul înalt dintre Jiu și Olt și dintre Olt și Vedea (qp - qp₃). Depozitele acestui interval stratigrafic comprehensiv sînt constituite din nisipuri prăfoase, gălbui, de tip loessoid. Tipul lor genetic este considerat deluvial-proluvial. Grosimea lor variază între 5 și 15 m.

Pleistocen superior (qp₃)

Depozitele aparținînd Pleistocenului superior, sînt reprezentate prin proluviile de pe terasa veche, terasa înaltă, terasa superioară, câmpul Vedea — Teleorman, câmpul de la est de Teleorman și prin acumulările aluvionare ale teraselor: înaltă, superioară și inferioară.

Depozitele loessoide de pe terasa veche (qp). Aceste depozite sînt constituite din prafuri nisipoase, nisipuri argiloase, de culoare gălbui — roșcată, macroporice cu concrețiuni calcaroase. Pe baza poziției stratigrafice, ele au fost atribuite părții bazale a Pleistocenului superior.

Grosimea depozitelor loessoide variază între 3 și 8 m.

Depozitele terasei înalte a Oltului (qp₁). Acestea sînt constituite din pietrișuri și nisipuri în a căror compoziție petrografică intră cuarțite, gnaise, micașturi, calcare și gresii. Grosimea lor variază între 3 și 7 m. Din aceste depozite s-au citat resturi de *Parelephas trogontheri* Pohl. (N. Mihăilă și R. Ianc, 1965) și *Mammuthus primigenius* Blumb., pe baza cărora acumulările terasei înalte a Oltului au fost atribuite părții inferioare a Pleistocenului superior.

Depozitele loessoide de pe terasa înaltă și câmpul Vedea — Teleorman (qp₂). Depozitele loessoide din aceste două unități morfologice sînt reprezentate prin prafuri nisipoase, nisipuri argiloase, cenușii-gălbui, cu concrețiuni calcaroase. Grosimea lor variază între 5 și 10 m. În ce privește vîrsta, aceste depozite au fost raportate, pe baza poziției lor stratigrafice, părții mijlocii a Pleistocenului superior.

Depozitele terasei superioare a Oltului (qp₃). Acestea sînt reprezentate de pietrișuri, bolovănișuri și nisipuri. Galetii pie-

trișurilor sînt alcătuiți din roci eruptive, micașturi, cuarțite, gnaise, calcare și gresii. Grosimea depozitelor variază între 3 și 8 m. Acumulările aluvionare ale terasei superioare au fost atribuite părții mijlocii a Pleistocenului superior. Aceeași vîrstă este acordată și acumulărilor aluvionare ale teraselor superioare aparținînd râurilor Vedea, Vedița și Cotmeana.

Depozitele loessoide de pe terasa superioară și câmpul de la est de Teleorman (qp₃). Peste depozitele terasei superioare se dispune o serie de nisipuri argiloase, de tip loessoid, a căror grosime variază între 3 și 8 m. Aceleași depozite loessoide încheie succesiunea litologică din câmpul situat la est de Teleorman.

Depozitele loessoide din cele două unități morfologice menționate au fost atribuite părții terminale a Pleistocenului superior, pe baza poziției lor stratigrafice. Aceeași vîrstă este acordată și depozitelor loessoide de pe terasele superioare ale râurilor Vedea, Vedița și Cotmeana.

Depozitele terasei inferioare a Oltului (qp₃). Aceste depozite sînt reprezentate prin pietrișuri, bolovănișuri și nisipuri. La compoziția lor petrografică participă aceleași roci care constituie aluviunile teraselor superioare.

Grosimea depozitelor variază între 5 și 7 m. Avînd în vedere poziția stratigrafică a depozitelor terasei inferioare, s-a considerat că acestea aparțin părții superioare a Pleistocenului superior.

Depozitele teraselor inferioare ale râurilor Olteț, Vedea, Vedița și Cotmeana, au fost atribuite aceluiași nivel stratigrafic.

Holocen inferior (qh₁)

Acumulările aluvionare ale terasei joase a Oltului, constituite din pietrișuri, bolovănișuri și nisipuri, au în general aceeași compoziție petrografică ca și aluviunile teraselor superioare. Grosimea lor variază între 3 și 8 m.

Pe baza poziției stratigrafice, aceste depozite au fost raportate părții inferioare a Holocenului.

Vîrsta holocen-inferioară a fost atribuită și depozitelor terasei joase din văile râurilor Vedea, Plapcea și Dîrjov, ca și depozitelor loessoide de pe terasele inferioare.

Holocen superior (qh₂)

Acestui ultim interval stratigrafic i-au fost raportate depozitele luncilor, depozitele loessoide de pe terasele joase și nisipurile de dune.

ELEMENTE STRUCTURALE

Teritoriul reprezentat pe foaia Slatina cuprinde de la N la S: (1) o fâșie îngustă din flancul intern al avanfosei carpatice, delimitată spre S de limita de extensiune meridională a Tortonianului care trece pe la S de localitățile Drăgășani, Tătu-lești, Serboeni; (2) flancul extern epiplatformic al avanfosei, care se extinde spre S aproximativ pînă la isobata de 1000 m la talpa Sarmațianului (la N de Slatina, Ciurești și Strâmbeni); (3) un sector larg din platforma moesică propriu-zisă care cuprinde la rîndul lui două elemente structurale majore: ridicarea Balș — Optași la N și depresiunea Corabia — Roșiori la S. Flancul intern al avanfosei este separat de flancul extern printr-un important accident ruptural cu încălecare spre S, interceptat de forajul de la Spineni (la N de Drăgășani). În etajul structural paleozoic (prepermian) șarniera majoră a ridicării Balș — Optași, cu nucleu de șisturi cristaline (Optași), se găsește adînc îngropată sub depozitele mezozoice și neogene din flancul extern al avanfosei. În etajul Permo — Triasic, șarniera majoră a cărei nucleu este format dintr-o masă de roci eruptive, este situată mai la S, axul ei corespunzînd aproximativ cu paralela Ciureștilor. Ridicarea Balș — Optași este împărțită la rîndul ei în compartimente ușor bombate, intersectate de fracturi atît longitudinale cît și transversale: structurile Balș, Ciurești, Miroși, Căldărari etc. Un alt bombament se desenează mai la S, în sectorul Caracal — Redea, pe flancul depresiunii Corabia — Roșiori.

În aria ridicării Balș — Optași se remarcă o efilare progresivă a formațiunilor carbonifere, care depășesc în direcție spre N depozitele Devonianului. Rezultă de aici că nucleul de șisturi cristaline al structurii avea o poziție ridicată începînd chiar de la sfîrșitul Paleozoicului inferior. O primă etapă de ridicare pare să corespundă astfel cu faza de diastrofism bretonă.

În aceeași arie, formațiunile etajului structural Permian — Triasic sînt trunchiate de planul de discontinuitate la baza

Jurasicului, fapt ce demonstrează că ridicarea Balș — Optași a fost reactivată în cursul fazei de diastrofism chimerice vechi, întocmai ca și anticlinalul Dolen — Dîbrik, la S de Dunăre (R. P. Bulgară). O altă discontinuitate importantă corespunzătoare cu prima fază de diastrofism austriacă (intra — aptiană) se situează la baza depozitelor albiene, care acoperă direct marnocalcarele Barremianului. Ultima discontinuitate importantă marcată de poziția transgresivă a Tortonianului în N și a Sarmațianului în S, se plasează în intervalul Oligocen — Miocen inferior.

În ansamblu structura teritoriului reprezentat pe foaia Slatina oferă un exemplu instructiv de inversiune a mișcărilor de basculă. Într-o primă fază începînd din Paleozoic și pînă la sfîrșitul Mezozoicului, partea de nord a teritoriului a suferit mișcări de ridicare în repetate rînduri, în timp ce partea de S a fost supusă la scufundări, cu subsidență mai marcată în cursul Paleozoicului, Triasicului și Cretacicului. Dimpotrivă, în cursul Neogenului partea de nord a fost cea antrenată în subsidență, în timp ce partea de sud a rămas în poziție ridicată așa cum arată reducerea de grosime spre S a diferiților termeni ai Sarmațianului și Pliocenului, și în special a depozitelor meotiene care se efilează pînă la dispariție în această direcție.

INDICAȚII BIBLIOGRAFICE

- Beregov R. (1940) Pliocenul din districtul Lom. St. Boncev Mélanges, Sofia.
- Coteț P. (1957) Cîmpia Olteniei. Ed. Tehnică. București.
- Conea Ana, Tutunea C., Muică N. (1962) Cercetări pedologice în Cîmpia dintre Olt și Argeș. *D. S. Com. Geol.* XLIV (1956—1957). București.
- Dumitrescu Aldem (1923) Adevărata problemă a Cîmpiei Romîne. *D. S. Inst. Geol. Rom.*, VI (1914—1915). București.
- Grigoraș N. (1961) Geologia zăcămintelor de petrol și gaze din R.P.R. București.
- Ghenea C., Ghenea Ana (1965) Cercetări geologice în vederea întocmirii foii Slatina sc. 1:200.000. *Com. Stat Geol. Arh. Inst. Geol.* București.
- Ionescu I. P.-Argetoaia (1918) Pliocenul din Oltenia. *An. Inst. Geol. Rom.* VIII. București.
- Iaranoff D. (1940) La Péninsule Balcanique pendant le Quaternaire. *Din St. Boncev Mélanges*, Sofia.
- Iaranoff D. (1960) Tectonika na Bulgaria, Sofia.
- Iovcev I. (1960) Polezni izcropaemi na N. R. Bulgaria, Sofia.
- Liteanu E., Bandrabur T. (1957) Geologia Cîmpiei Getice Meridionale dintre Jiu și Olt. *An. Com. Geol.*, XXX. București.
- Liteanu E., Pricăjan A., Andreescu I., Istrate Gh., Nan Al. (1965) Stratigrafia și hidrogeologia Platformei Cotmeana. *Arh. Com. Stat Geol.* București.
- Mihăilă N., Giurgea P. (1965) Cercetări geologice în vederea întocmirii foii Pitești sc. 1:200.000. *Com. Stat Geol. Arh. Inst. Geol.* București.
- Mihăilă N., Ianc R. (1965) Studiul hidrogeologic și hidrochimic în interfluviul Olt-Bistrița. *Com. Stat Geol. Arh. Inst. Geol.* București.
- Murgeanu Gh., Patruș D. (1960) Les formations mésozoïques des Carpathes roumaines et de leur avant-pays. *Ann. Inst. Géol. Publ. Hungariae*, XLIX, fasc. 1. Budapest.
- Murgoci Gh. (1907) Terțiarul din Oltenia. *An. Inst. Geol. Rom.* I, București.

- Muțiu R. (1966) Contribuții la studiul Neocomianului amonitic din Platforma moesică (partea centrală). *Rev. Petrol și Gaze*, XVII/9. București.
- Oncescu N., Dragoș V., Motaș I. (1948) Raport preliminar asupra problemei apei potabile în regiunea Cotmeana — jud. Argeș și Olt. *Com. Stat. Geol. Arh. Inst. Geol.* București.
- Patruș D. (1960) Le Mésozoïque du massif moesien dans le cadre de la Plaine Roumaine et de la Dobrogea centrale et méridionale. *Ann. Inst. Géol. Publ. Hung.*, XLIX, Budapest.
- Pătruș I., Popescu M., Teodorescu C., Molnar M. (1961) Contribuțiuni la cunoașterea geologiei Platformei Moesice. *Rev. Petrol și Gaze*, XII, nr. 11. București.
- Răileanu Gr., Patruș D., Bleahu M., Mirăuță O. (1964) Le Carbonifère des Carpates Roumaines et de l'avant pays carpatique. *Ve Congr. Int. Strat. Géol. Carb. Paris* (9—12 Sept. 1963). Paris.
- Voitești I. P. (1935) Evoluția geologo-paleontologică a pământului românesc. *Rev. Muz. Geol. Min. Univ.* IV, 2, Cluj.